

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 lipca 2020 r.

Pozycja 208

POSTANOWIENIE z dnia 22 kwietnia 2020 r. Sygn. akt Ts 156/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca
Julia Przyłębska
Michał Warciński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 4 lipca 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej W.Ł.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. 15 października 2018 r. (data nadania) do Trybunału Konstytucyjnego została wniesiona skarga konstytucyjna W.Ł. (dalej: skarżący). Skarga została wniesiona „w związku z naruszeniem konstytucyjnych wolności i praw przez niezastosowanie art. 6. 1. pkt 6 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe Dz. U Nr 140 poz. 939”.

2. Postanowieniem z 4 lipca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, stwierdzając, że skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2-6 i ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK).

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 87 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w związku z art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK poprzez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że skarżący nie dołączył do skargi pełnomocnictwa szczególnego, podczas gdy zwracał się on o udzielenie informacji o możliwości ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. Jedynym zarzutem podniesionym przez skarżącego w zażaleniu jest naruszenie przez Trybunał art. 87 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w związku z art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK „poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że skarżący nie dołączył do skargi pełnomocnictwa szczególnego [...], podczas gdy skarżący zwracał się o udzielenie informacji o możliwości ustanowienia pełnomocnika z urzędu”.

Odnosząc się do tak postanowionego zarzutu, Trybunał stwierdza, że jest on bezzasadny.

Trybunał zauważa, że skarga konstytucyjna została podpisana przez profesjonalnego pełnomocnika adwokat K.S. Do skargi nie dołączono jednak pełnomocnictwa szczególnego, co w myśl art. 53 ust. 3 pkt 3 u.o.t.p. TK, stanowi jej wymóg formalny. Zwrócenie się przez skarżącego do Trybunału o udzielenie informacji w sprawie możliwości ustanowienia pełnomocnika z urzędu nie wpływa na obowiązek spełnienia powyższego wymogu. Tym samym Trybunał zasadnie uznał, że do skargi nie dołączono pełnomocnictwa szczególnego.

Mając powyższe na uwadze, a także to, że skarżący nie zakwestionował innych podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK nie uwzględnił zażalenia.